

EL MICALET GALÀCTIC

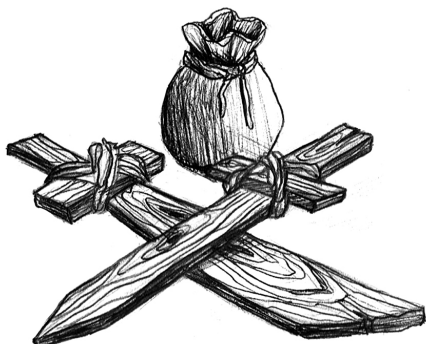
Les aventures de Huckleberry Finn

Mark Twain

Adapt. de J. Cortés - Il·lustracions d'Elisa Ancori

1

No sabreu qui sóc si no heu llegit un llibre que es diu *Les aventures de Tom Sawyer*. El va escriure el senyor Mark Twain i, en general, tot el que s'hi conta és cert, encara que hi ha alguna exageració. Però és igual. No conec ningú que no haja mentit mai, llevat de tia Polly –que és la tia de Tom– o de la viuda Douglas.

Bé, serà millor que vaja al gra i em presente: em diuen Huck Finn, i era el fill del borratxot del poble. El nostre poble era Saint Petersburg. És a la vora del Mississipí. A Saint Petersburg les mares d'altres xiquets em miraven malament perquè deien que era un gandul, un desobedient i un bala perduda. Els seus fills tenien ordres de no jugar amb mi. Per això tenia pocs amics. Com a molt jugava amb Tom Sawyer i la seua banda perquè eren tan malcreguts com jo. Tom

i la seua banda mai em giraven l'esquena, però sabia que en el fons em tenien una certa enveja perquè, en la meua condició d'abandonat, sempre podia fer el que em donava la gana. Si feia bon oratge podia dormir en qualsevol lloc. Si plovia, ho feia en tonells buits. No havia de posar els peus a l'escola o a l'església, i podia anar a nadar o a pescar sempre que volia. Era el primer a anar descalç a la primavera, i l'últim a posar-se sabates a la tardor. No necessitava res més, tret de la roba que pispava ací i allà quan la que duia ja estava molt esquinçada. Jo vivia així i ja em donava per satisfet. Tanmateix, tot començà a canviar quan una pila de diners caiguts dels núvols amenaçaren d'amar-gar-me l'existència com no us podeu ni imaginar.

Us ho explicaré.

Al final del llibre que he esmentat al principi es conta com el meu amic Tom i jo vam descobrir un tresor ocult de monedes d'or que havia caigut en mans d'uns lladres. El tresor ens va fer rics de la nit al dia. El tresor estava valorat en dotze mil dòlars que acabaren repartits entre Tom i jo a parts iguals. Sis mil dòlars per a cadascun. Dels sis mil dòlars de Tom es va fer càrrec el jutge Thatcher a petició de tia Polly. Però jo no sabia què fer amb tants diners, i com sols tenia tretze o catorze anys també fou el jutge Thatcher qui s'encarregà d'administrar-los. El ben cert és que jo no els volia. Tants diners junts tan sols podien dur-me problemes. A més, estava segur que si

mon pare hi tornava, em penjaria ben alt d'un arbre si no li'ls donava. Així que un dia vaig anar a veure el jutge Thatcher i li vaig dir:

—No vull els diners que em té guardats. Vull que se'ls quede vosté.

El jutge, sorprés, no va saber què dir.

—I això per què, si es pot saber? —em preguntà.

—Vosté quede-se'ls, per favor. Jo no els vull.

Pensarós i amb un dit a la barbeta, el jutge degué creure que m'havia tornat boig.

—La propietat dels diners figura en un document que tinc ben guardat —digué poc després—. I el document du el teu nom, Huck.

—Aleshores, canvie'l —li vaig dir.

—No puc fer això. És il·legal.

—Aleshores faça una altra cosa, però quede-se'ls.

El jutge s'ho va remugar de nou i, finalment, digué:

—Farem una cosa. Et compraré el document, però et seguiré donant els interessos dels sis mil dòlars. En mig any ja se n'han acumulat cent cinquanta!

—Tampoc els vull.

—Com?

El rostre del jutge em deia que seguia sense entendre res. Aleshores es posà a escriure en un paper i després el va llegir en veu alta. El paper deia que jo li venia el meu document per un dòlar.

—Si estàs d'acord, firma'l —em digué.

Ho vaig fer. I va ser com si m'haguera tret un gran pes de damunt, un pes de sis mil dòlars.

Quan tot allò passà, mon pare, que mai havia volgut saber res de mi, feia mesos que no apareixia pel poble. Per això al principi ni s'assabentà dels diners que Tom i jo havíem aconseguit. És clar que m'importava molt poc el que poguera saber o el que li poguera passar a mon pare. Tenir-lo a prop era veure'l borratxo o exposar-me a rebre pallisses per qualsevol ximperia. Per a mi era millor tenir-lo com més lluny millor i tan sols esperava que això no canviara mai.

Unes altres coses, en canvi, sí que canviaren. Per tot allò que passà amb el tresor i els lladres, vaig acabar salvant la vida de la viuda Douglas. Com a conseqüència, la viuda em va agafar afecte i es va decidir a traure'm del carrer i a adoptar-me com si fóra un fill seu. Estava convençuda que em podia «civilitzar» i convertir en un bon «cristià». Però, caram, viure en casa de la viuda Douglas, amb tantes normes i costums, era molt dur. Havia de resar, havia d'anar a escola, i també havia de dur sabates, calcetins i camises cordades fins al coll. A més, la germana de la viuda Douglas, la senyoreta Watson, que era fadrina, amb ulleres, i eixuta com un pal, no feia altra cosa que fastiguejar-me amb un llibre de gramàtica. O amb el llibre o amb les seues contínues crides d'atenció.

—Trau els peus de la taula, Huckleberry! —em deia.

—Huckleberry, seu com cal a la cadira!

—No badalles així, Huckleberry!

Ni la viuda ni la seua germana em deixaven en pau. I si li demanava permís a la viuda per a fumar-me una pipa, me'l negava i em deia que això de fumar era un vici de barriada gens recomanable que havia d'abandonar. Però la viuda, en canvi, ensumava rapé. És clar que això estava bé perquè ho feia ella.¹

En fi, que m'estimava més viure a l'infern, la veritat. No podia suportar-ho. L'únic que em mantenia viu era anar-me'n amb Tom, i amb Joe Harper, i amb Ben Rogers i la resta de la banda de lladres que Tom havia format. El que volia entrar-hi havia de prestar jurament i escriure el seu nom amb sang. A mi no m'importava gens això d'escriure el meu nom amb sang. Viure amb la viuda Douglas era molt més dolorós. Traure'm sang d'un dit per formar part d'una banda i poder jugar a l'aire lliure amb uns quants amics era un preu molt baix a canvi d'un poc de diversió. Perquè amb Tom i les seues aventures novel·lesques difícilment et podies avorrir.

—Si algú de la banda revela els nostres secrets —deia Tom—, li tallarem el coll, cremarem el seu ca-

1. L'autor no perd l'oportunitat de posar de manifest la doble moral de l'època.

dàver, i ja no pronunciarem el seu nom mai més. Això és el que es diu que s'ha de fer als llibres de pirates i lladres.

–I a què ens dedicarem? –li preguntaven.

–A robatoris i assassinats –contestava–. Però res de robar bestiar o coses així. Som bandolers, saltejadors de camins. Assaltarem diligències i carruatges, matarem els ocupants i els ho robarem tot.

–I cal que els matem?

–Ostres, Ben, això és el que fan en els llibres! No creus que els que escriuen els llibres saben què és el que cal fer? O és que creus que saps més que ells?

–Supose que no –contestava Ben Rogers.

–Doncs, això. Matarem els ocupants. Però no les dones. En els llibres mai maten les dones. A les dones te les endús al teu cau, les tractes amb tota l'educació del món, i acaben enamorant-se de tu i ja no se'n volen anar.

El cas és que Tom havia llegit un fum de llibres. Feia l'efecte que els duia tots dins del cap. Quan ens reuníem tots per a jugar érem pitjor que un eixam d'abelles. Tom sempre deia que havíem de netejar les espases i les armes de foc abans d'entrar en acció. No podíem assaltar ni un carro de naps si no ho fèiem. Així que netejàvem les armes, que no eren més que unes fustes i uns pals de granera. Després ens posàvem màscares i jugàvem a bandolers. Assaltàvem diligències, carruatges, o mercaders espanyols o àrabs

que acampaven amb elefants i camells. Tom sempre ho tenia tot ben pensat.

—Els mercaders àrabs sols tenen una guàrdia de quatre-cents soldats! —exclamava—. M’ho han dit els meus espies. Els pararem una emboscada, els matarem a tots, i els furtarem els rellotges, els diners i un botí de diamants.

Quan entràvem en acció, els mercaders resultava que eren els pàrvuls de l’escola dominical, i el botí de diamants, els seus entrepans, bunyols i melmelades, o alguna nina o algun himnari. Jo mai hi veia res del que Tom feia veure a tota la resta de la banda. Ni espases, ni espies, ni camells, ni àrabs, ni diamants, ni res de res. Era evident que jo no sabia jugar com ells.

—Però si n’hi ha a cabassos, de diamants! —em deia Tom—. I àrabs, i elefants, i tot el que vullgues.

—I com és que no ho veig? —li deia jo.

—Perquè ets un ignorant —em contestava—. Si hagueres llegit un llibre que es diu *El Quixot* ho entendries.

La veritat és que tenia molta imaginació, el meu amic Tom. Junts sempre ens ho passàvem bé, encara que només fóra pescant al riu. L’únic inconvenient era que en tornar a casa amb la roba bruta o estripallada, sempre ens calfaven el cul amb una sabatilla o ens perseguïen amb una granera. Però valia la pena. Tom i jo no ens avorriem mai. I si estàvem mà sobre

mà sempre acabàvem fent alguna broma a un dels criats de la senyoreta Watson, un negre corpulent que s'anomenava Jim. El negre Jim² de vegades ens parlava de la seua esposa i dels seus fills, que vivien en una altra granja propera a la de la senyoreta Watson.³ Però sovint també ens contava històries estrambòtiques. A nosaltres ens divertien molt, sobretot quan parlava de bruixes i malefics. Era molt supersticiós. De fet, duia una moneda de cinc centaus penjada del coll amb un cordell, i deia que era un amulet que li havia donat el mateix dimoni.

—El dimoni em va dir que l'amulet pot curar-ho tot, i que puc cridar les bruixes sempre que vullga —repetia amb un to de convenciment innegable.

El que Jim mai sabia explicar era què havia de fer o de dir per a cridar les bruixes.

Així, assaltant carruatges, furtant-li la gorra al negre Jim mentre dormia recolzat en un arbre, o aprenent la taula de multiplicar a l'escola, passaren

2. Actualment, el mot *negre* (*nigger*, al text de Twain), amb el qual es fa referència als afroamericans, està considerat políticament incorrecte per la càrrega semàntica despectiva que té. Tanmateix, als temps de l'esclavitud que va viure l'autor es feia servir de manera habitual a la zona geogràfica dels Estats Units on es desenvolupa l'acció de l'obra, Illinois, Missouri i Arkansas.

3. La separació de famílies fou una de les conseqüències de l'esclavitud.

els mesos i arribà l'hivern. Feia més d'un any que no havia vist mon pare. Era una bona cosa. No m'entusiasmava gens la idea de topar-me'l. Com ja he dit, tenia el costum d'apallissar-me per qualsevol motiu. Recorde que quan vivia amb ell sempre feia per fugir al bosc. És clar que no sempre ho aconseguia. Per això tan sols desitjava que no hi tornara mai. Però Déu no va escoltar els meus precés, perquè una nit, quan vaig pujar a la meua habitació i vaig encendre el gresol, allí el vaig trobar, assegut al costat de la finestra oberta, com el fantasma dels meus malsons. I el primer que em passà pel cap fou preguntar-me per què dimonis havia tornat.